

Đuro Ljubić

Biti predsjednik Jadrana je čast i privilegij

Bez viđenja veslačkoga sporta, sjećanje na tri godine mandata u kojima sam obnašao dužnost predsjednika Kluba bilo bi nepotpuno.

U osnovi, veslački sport je neobičan. Zašto? Kada veslamo, sjedimo i idemo unatrag prema cilju, krećući se po vodi. U raznim sportovima za sportsku aktivnost potrebna je voda. No, malo je sportova u kojima se pri toj sportskoj aktivnosti sjedi, a ne znam ni jedan sport, osim veslanja, u kojem se prema cilju ide unatrag. Sve te činjenice većinu nas, koji smo postali i ostali veslači, ipak su dovele do pozitivnih ciljeva u životu, učinile su nas boljim osobama, u društvu i našim profesijama.

Evo mojih aktivnosti u veslačkom sportu, koje su u konačnici rezultirale mojim imenovanjem na funkciju predsjednika Kluba; četiri godine sam aktivno veslao u mlađem juniorskom i juniorskom uzrastu. Studiranje u Zagrebu me odvojilo od aktivnog veslanja (rijeka Sava nije mogla biti zamjena za naše riječko more, a Jaruna kao veslačke staze tada nije bilo). Po završetku studija, vratio sam se u Klub, bio član Uprave i, kao arhitekt po struci, aktivno radio na projektiranju novoga veslačkog doma na Grčevu. Taj projekt, nažalost, nije realiziran, iako je postojala pozitivna volja u Gradu Rijeci, napravljen je i glavni projekt, no, neke druge okolnosti nisu bile zadovoljene. Godine 1988., položio sam ispit za nacionalnoga veslačkog sudca, a 1994. i za međunarodnoga sudca te sam sve do danas aktivan u sudačkim službama i već drugi mandat obnašam funkciju predsjednika Zbora sudaca HVS-a.

Na čelu Kluba bio sam tri godine. Činjenica je da sam na izbornu Skupštinu došao redovno, kao član Uprave, a s nje otišao otišao kao predsjednik Kluba. Naime, na Skupštini nije bilo prethodno predloženih kandidata za predsjednika Kluba pa je Lučano Sušan, tada riječki dogradonačelnik, inače vrhunski sportaš, na Skupštini kao predstavnik Grada predložio mene za novog predsjednika. Svoj je prijedlog obrazložio činjenicom da sam bivši veslač,

veslački sudac, član Uprave te kao arhitekt uključen u projekt novoga kluba, te sam po izglasavanju članova postao novi predsjednik.

Ne ulazeći u postignute sportske rezultate, tijekom mog mandata učinili smo sljedeće; bili smo među osam riječkih sportskih klubova koji su imali najizdašnije financijsku potporu Grada Rijeke, a putem drugih aktivnosti, sa sponzorima, osigurali smo i dodatna sredstva, tako da je Klub poslovao izuzetno pozitivno i time omogućio sve programe koje je trenerska struka postavljala. Obnovili smo dio klupskih prostora te rekonstruirali rampu za izlaz na vodu. U mom mandatu raspisan je i natječaj za glavnoga trenera, na kojem je izabran Davor Radović, dugogodišnji pomoćni trener, koji je tu dužnost uspješno obnašao sljedećih 20 godina. U svim općim i društvenim poslovima izuzetno mi je pomagao Boris Polić, legenda Kluba. Sjećam se, u bačvama od 200 l dovozili smo gorivo za glisere i kombije iz tada "naše" INA-e (sve u skladu s protupožarnim propisima!?). Naposljetku, uspjeli smo nabaviti sve rekvizite, čamce i drugu opremu, potrebnu za normalno funkcioniranje Kluba, a kupljeno je i novo kombi vozilo.

I na kraju; biti predsjednik našega Jadrana za mene je bila čast i privilegij. Iskreno zahvaljujem svim veslačima koji su u to vrijeme trenirali, veslali i osvajali odličja za Klub, kao i i svima drugima, koji su kao bivši veslači ili kao prijatelji i članovi Kluba pridonijeli ugledu Jadrana, koji je uvijek bio na ponos gradu Rijeci i okolnim mjestima.

